

# РЕШЕНИЕ

№ 6166

гр. София, 19.10.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав**, в публично заседание на 14.09.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Елена Попова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8506** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, вр. с чл.204 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 104 от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е по иск с правно основание чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, предявен от Д. К. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу [община] за заплащане на обезщетение в размер на 13 200 лв. за времето от 12.11.2019 г. до 12.05.2020 г., през което е останала без работа в резултат на незаконното прекратяване на служебното ѝ правоотношение, ведно с мораторната лихва за периода от 03.08.2020 г. до датата на встъпването ѝ в длъжност и законната лихва от датата на влизане в сила на решението до окончателното изплащане на обезщетението.

Производството по настоящото дело е възобновено с определение № 6174 от 05.08.2022 г./л.58/, след като с решение № 2218 от 09.03.2022 г. по адм. дело № 11938/2021 г., Върховният административен съд на Република България, Пето отделение е потвърдил решение № 3533 от 03.07.2020 г. по адм. дело № 14061/2019 г. на АССГ, с което е отменена заповед № РД-09-496/12.11.2019 г. на кмета на [община].

В уточнителна молба от 12.10.2022 г. /л.99/, ищцата сочи, че поддържа исковата си молба за разликата между претендираната сума в размер на 13 200.00 лв. и изплатеното на 04.04.2022 г. обезщетение в размер на 7320.00 лв. Счита, че определеният в заповедта за възстановяване на длъжност размер на основна заплата,

на база на който е било изчислено обезщетението, не съответства на одобрените към релевантния период възнаграждения на служителите, назначени на същата длъжност. Претендира и заплащане на пропуснати допълнителни възнаграждения за облекло и очила, както и заплащане на социални осигуровки за процесния период от 2019 г. -2022 г.

В съдебно заседание, ищцата чрез процесуалния си представител адв. П., моли да бъдат уважени исквете. Претендира разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител адв. Г., претендира отхвърляне на исквете. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Претендира разноски по списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исквите претенции.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 1/25.03.05г./л.75/, ищцата е била назначена за първи път на длъжност „секретар“ на [община] с ранг II младши за държавен служител.

От приложените по делото доказателства се установява, а и не е спорно между страните, че със заповед № РД-09-218/12.06.17г. на кмета на Община „М.“ служебното правоотношение с ищцата е било прекратено. Цитираната заповед е отменена с решение № 243/17г. на Административен съд -Стара Загора, потвърдено с решение № 12237/12.09.19г на ВАС. След възстановяването на Д. Н. на работа със заповед № РД-09-493#1/12.11.19 г. на кмета на [община], е била издадена заповед № РД-09-496/12.11.19 г., с която на осн. чл. 103 ал.1 т.4 вр. чл. 7 ал.2 т.2 от ЗДСл е било прекратено служебното правоотношение на ищцата, поради несъвместимост /регистриран земеделски производител/. Заповедта е обжалвана по съдебен ред.

С решение № 3533 от 03.07.2020 г. по адм. дело № 14061/2019 г. по описа на АССГ, Второ отделение, 39-ти състав /л.53/, потвърдено с решение № 2218 от 09.03.2022 г. по адм. дело № 11938/2021 г. по описа на Върховен административен съд на Република България, Пето отделение /л.56/, заповед № РД-09-496/12.11.19 г. на кмета на [община] е отменена.

Със заповед № РД-09-68/21.03.2012 г. на кмета на [община] /л.93/ ищцата, на основание чл.122, ал.1 ЗДСл във връзка с влязлото в сила съдебно решение, е възстановена на длъжността „секретар“ на [община], с ранг V старши, считано от 21.03.2022 г., като ѝ е определено основно месечно възнаграждение в размер на 1220 лева. Препис от заповедта е връчен на ищцата на 21.03.2022 г. Видно от ръкописното отбелязване върху заповедта, ищцата е посочила, че рангът ѝ е IV старши и е възразила срещу определения размер на индивидуалната работна заплата. Със същата заповед е наредено на служителя да бъде изплатено обезщетение в размер на основната заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно от Върховния административен съд по адм. дело № 11938/2021 г. за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 6 месеца. Посочено е, че обезщетението възлиза на 7320 лева, равняващо се на 6 месечни основни работни заплати от по 1220 лева.

Съгласно поименно разписание на длъжностите в [община], утвърдено от кмета на общината, в сила от 01.01.2022г. /л.284/, длъжността „секретар“, под номер 14 в разписанието, се заема от А. В., с образователна степен магистър, по служебно

правоотношение, ранг I старши, код по НКПД 1112-6083, ниво на основната месечна заплата – 6, степен на основната месечна заплата – 4, индивидуален размер на основната месечна заплата 2070 лева.

Прието като доказателство е и платежно нареждане /л.84/, видно от което на 04.04.2022 г. на ищцата е изплатено обезщетение на осн. чл.104, ал.1 ЗДСл, в размер на 7320.00 лева с посочено основание - решение по адм. дело № 11938/2021 г.

За изясняване на спора от фактическа страна, по делото е прието заключение на съдебно-икономическа експертиза /л.373/, изготвено от вещото лице Ц. В., което съдът кредитира като обективно, компетентно и отговарящо в пълен обем на поставените задачи. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установи, че индивидуалната работна заплата на държавен служител за длъжността „секретар“ в [община] е била в размер на 2070.00 лева. Съгласно направените изчисления в експертизата, дължимото обезщетение, съобразено с щатното разписание от 01.01.2022 г., действащо към датата 09.03.2022 г. е в размер на 12 420.00 лева /6 месеца x 2070 лева./. Вещото лице е направило изчисления по поставените въпроси относно допълнителните плащания в периода 2017 г. -2022 г., по които съдът ще се произнесе в мотивите си.

По делото са предсатвени доказателства, видно от които ищцата не е била назначена на друга държавна служба с по-ниска заплата, нито е получавала възнаграждение за друга работа с по-нисък размер /л.393-403/.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като предявен срещу надлежен ответник, в резултат на чийто незаконосъобразен акт се претендира присъждане на обезщетение.

Разгледан по същество е неоснователен.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В разглеждания случай е налице прекратяване на служебното правоотношение на ищеца със заповед № РД-09-496/12.11.19 г. на кмета на [община], поради несъвместимост /регистриран земеделски производител/. Цитираната заповед е отменена с решение № 3533 от 03.07.2020 г. по адм. дело № 14061/2019 г. по описа на АССГ, Второ отделение, 39-ти състав /л.53/, потвърдено с решение № 2218 от 09.03.2022 г. по адм. дело № 11938/2021 г. по описа на Върховен административен съд на Република България, Пето отделение /л.56/. По делото е безспорно установено обстоятелството, че ищцата не е била назначена на друга държавна служба с по-ниска заплата, нито е получавала възнаграждение за друга работа с по-нисък размер. Следователно, в случая е налице първата хипотеза на чл. 104, ал. 1 ЗДСл –държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме

службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

В настоящия случай, съдът е сезиран с претенция за присъждане на обезщетение в размер на разликата между претендираната сума в исковата молба сума от 13 200.00 лв. и изплатеното на 04.04.2022 г. обезщетение в размер на 7320.00 лв., ведно с предявените искове за присъждане на мораторната лихва за периода от 03.08.2020 г. до датата на встъпването ѝ в длъжност и законната лихва от датата на влизане в сила на решението до окончателното изплащане на обезщетението, както и присъждане на суми, представляващи пропуснати допълнителни плащания за облекло, очила и за здравни и осигурителни вноски за периода от 12.11.2019 г. до 12.05.2020 г.

С оглед цитираната нормативна уредба и фактите по делото, на ищцата се дължи обезщетение в шесткратния размер на основната заплата за заеманата от нея длъжност към момента на признаване на уволнението ѝ за незаконно – 09.03.2022 г., датата на постановяване на решението на касационната инстанция, потвърждаващо отмяната на заповедта на кмета на [община] за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата.

Безспорен между страните е фактът, че ищцата преди уволнението е заемала по служебно правоотношение длъжността „секретар“ на [община]. Към датата на постановяване на съдебното решение тази длъжност е била заета от друго лице с определена индивидуална месечна заплата в размер на 2070 лева. При възстановяването на ищцата на заеманата от нея длъжност със заповед № РД-09-68/21.03.2012 г. на кмета на [община], ѝ е определена индивидуална месечна заплата в размер на 1220 лева. Заповедта е връчена на ищцата на 21.03.2022 г., като видно от отбелязването върху нея, ищцата е посочила, че рангът ѝ е IV старши и е възразила срещу определения размер на индивидуалната работна заплата. Въпросът за размера на индивидуалната основна месечна заплата, елемент от задължителното съдържание на акта за назначаване на държавния служител /чл.11, ал.2 ЗДСл/ така, както е разрешен с посочения административен акт, не подлежи на преразглеждане в настоящото производство, по арг. от разпоредбата на чл.124, ал.1 ЗДСл.

Съгласно разпоредбата на чл.67, ал.4 ЗДСл органът по назначаването определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. Според ал.3 на същата разпоредба, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени, размерите на допълнителните възнаграждения по ал.7, т.1 - 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Съгласно ал.6 на чл.67 ЗДСл определянето и увеличаването на индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител се извършва по реда на ал.3 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация /Нардбата/, приета с ПМС № 129 от 26.06.2012 г., в сила от 01.07.2012 г.

Съгласно чл.3, ал.2 от Наредбата, основната месечна заплата се определя по нива и степени съгласно приложение № 1, като се отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалният опит, освен ако друго не е определено в специален закон. Нивата на основните месечни заплати се определят въз основа на длъжностните нива в Класификатора на длъжностите в администрацията /К./ - ал.3 на с.р. като всяко ниво на основните месечни заплати за длъжност включва шест степени, всяка от които има минимален и максимален размер на основната месечна

заплата на служителите, заемащи длъжности в съответното ниво.

В настоящия случай заеманата от ищцата длъжност „секретар“ на община с население до 50 000 души, съобразно действащата към датата на възстановяването на длъжността нормативна уредба, попада в ръководно ниво 6А по Класификатора на длъжностите в администрацията /К./, ДВ, ред. бр. 21 от 15.03.2022 г., в сила от 15.03.2022 г. и четвърта степен. Съгласно Приложение № 1 към чл.3, ал.2 от Наредбата, минималният размер на основната месечна заплата за ръководно ниво 6А, четвърта степен, е 950 лева, а максималният размер – 3850 лева. На ищцата е определена индивидуална месечна основна заплата в размер на 1220 лева, което е над нормативно установения минимум за съответното ниво и степен. Основният размер на заплатата не следва да бъде съобразен със заплатите на останалите служители в общината, тъй като според чл.5, ал.1 от Наредбата, индивидуалните брутни месечни заплати на служителите в държавната администрация се определят в рамките на разходите за заплати, възнаграждения и задължителни осигурителни вноски по бюджетите на първостепенните разпоредители с бюджет, съгласно закона за държавния бюджет на Република България за съответната година, Закона за местното самоуправление и местната администрация и Закона за общинските бюджети. Следователно, основната заплата на ищцата, освен с нормативни изисквания, следва да бъде съобразена с финансовите възможности на общината. Действително, според изготвената СИЕ, на ищцата е следвало да бъде определен по-висок размер на заплатата, но не се доказва по делото, че ответникът е разполагал с финансова възможност да определи по-висок размер /в съответствие с останалите нормативно предвидени условия/.

Видно от приложеното по делото платежно нареждане /л.84/, на 04.04.2022 г. на ищцата е изплатено обезщетение на осн. чл.104, ал.1 ЗДСл, в размер на 7320.00 лева с посочено основание решение по адм. дело № 11938/2021 г. или 6x1220.00 лева.

По претенцията за неизплатени, пропуснати допълнителни плащания, в т.ч. пари за облекло, допълнителните възнаграждения по смисъла на чл.27 и чл.28 от Наредбата за служебното положение на държавните служители са обвързани с необходимостта от поддържане на делови външен вид при изпълнение на служебните задължения на служителите. При прекратяване на служебните правоотношения, без значение дали същото е било законосъобразно или не, това задължение отпада, а с него и необходимостта от допълнително възнаграждение. Смисълът на допълнителното възнаграждение за облекло, вложен от законодателя ясно проличава в чл.27, ал.3 от Наредбата, а именно: когато държавният служител напусне, той възстановява получената сума за представително работно облекло, установена пропорционално на неотработените месеци за годината.

По претенцията за пропуснати допълнителни плащания за очила, съгласно чл.9, ал.2 от Наредба №7/15.08.2005 г. за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд и работа с дисплей, работодателят осигурява за своя сметка средства за корекция на зрението на работещия за работата му с видеодисплей, ако са предписани от специалиста по очни болести при прегледите по ал. 1. Видно от текста на разпоредбата, задължението на работодателя се отнася към работещите служители за времето, в което полагат труд. Ето защо, претенциите на ищцата за възстановяване на такъв вид вземания са неоснователни.

По претенциите за заплащане на здравни и осигурителни вноски, съдът кредитира посочените в отговора на исковата молба аргументи /л.64/, които са подкрепени с

установяванията за процесния период 2019 г.-2022 г. по допуснатата СИЕ /л.378 - гръб/.

По изложените съображения съдът намери исковете за неоснователни, поради което следва да ги отхвърли. Предвид неоснователността на основния иск, такива се явяват и акцесорните искове за лихви, които също следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора се следват разноски на ответника за заплатено адвокатско възнаграждение, на основание чл.143, ал.4 АПК, вр. чл.10, ал.4 ЗОДОВ. Възражението на адв.П. за прекомерност на същото съдът намира за основателно, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото. Предвид това разноските на ответника, при съобразяване на нормата на чл.8, ал.1, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъдат редуцирани до 500 лева.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав,

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. Н. срещу [община] иск с правно основание чл.104, ал.1 ЗДСл за присъждане на сумата в размер на 5880.00 лева, представляваща неизплатена част от обезщетение на ищцата за времето, през което е останала без работа за периода от 12.11.2019 г. до 12.05.2020 г., ведно с предявените искове за присъждане на мораторната лихва за периода от 03.08.2020 г. до датата на встъпването ѝ в длъжност и законната лихва от датата на влизане в сила на решението до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. К. Н. срещу [община] искове за присъждане на суми, представляващи пропуснати допълнителни плащания за облекло и очила, както и за здравни и осигурителни вноски за периода от 12.11.2019 г. до 12.05.2020 г.

ОСЪЖДА Д. К. Н. да заплати на [община] сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: